

Курсанты обменялись небрежным «Пока», которое произносится, когда люди знают, что им предстоит снова увидеться через несколько часов [5, 167].

Русские эквиваленты этих формул речевого этикета подыскиваются как «готовые блоки», соответствующие данной коммуникативной ситуации (прощание, неформальные ролевые отношения между собеседниками).

Таким образом, при переводе необходимо помнить, что вежливость является основным принципом англоязычной культуры, где такие прагматические ценности, как «такт», «невмешательство», «вежливость» имеют большую важность. Иногда переводчик может столкнуться с нарушением принципа вежливости, обусловленным конкретной речевой ситуацией. При этом важно передать характер отношений между коммуникантами, обращая особое внимание на выбор языковых средств.

Литература

1. Арутюнова Н. Д. Истоки, проблемы и категории прагматики // Новое в зарубежной лингвистике. – М., 1985. – С. 3—41.
2. Карабан В. І. Переклад з української мови на англійську мову. – Вінниця, 2003.
3. Leech G. Exploration in semantics and Pragmatics. – Amsterdam, 1980.
4. Науменко Л.П. О средствах смягчения коммуникативного намерения в современном английском языке // Вестник Ленинградского университета. – Л., 1985. - №16 – С. 12—16.
5. Швейцер А.Д. Теория перевода. – М., 1988.

The article deals with one of pragmatic aspects of translation – the principle of politeness. The analysis of linguistic aspects of politeness is a significant problem of the contemporary theory of translation. The article reveals different peculiarities and techniques of translation and is illustrated by the examples from original scientific and fiction texts.

УДК 811.111'373.2

Л. В. Гнаповська, М. В. Дука

КОНЦЕПТУАЛЬНА МЕТАФОРА ЯК КОГНІТИВНИЙ МЕХАНІЗМ ФОРМУВАННЯ НОМІНАЦІЙ "КОХАННЯ"

Сучасний стан розвитку лінгвістики характеризується активізацією досліджень, спрямованих на пошук з'єднуючої ланки між мовою та мисленням. У зв'язку з цим посилюється інтерес дослідників до проблем індивідуально-особистісної основи мовних явищ. Таким чином,

індивід, що здійснює мовну діяльність, більш актуальніших для сучасної мовної особистості. Метафора представлення мовної особистості як мовної особистості є одним з найбільш актуальних аспектів мовної особистості.

У контексті даної проблеми індивід як мовна особистість є одним з найбільш актуальних аспектів мовної особистості. Ця картина не є односторонньою, вона складається з багатьох елементів, які залежать від конкретної мовної ситуації. З огляду на це, метафора представлення мовної особистості є одним з найбільш актуальних аспектів мовної особистості. З огляду на це, метафора представлення мовної особистості є одним з найбільш актуальних аспектів мовної особистості.

Зазвичай кохання розглядається як функція особистості. Однак, існують подвійні – як емоційні, так і змістовні – аспекти кохання, які вміщують суттєві змістовні аспекти кохання, оскільки кохання є функцією особистості.

В межах проведення лінгвістичної моделювання теорії концептуальних моделей мовної особистості були розглянуті думки про кохання та виявлено, що кохання є функцією особистості, оскільки кохання є функцією особистості.

Аналогічні твердження, де метафора представлення людського мислення є функцією особистості, виникає і в контексті кохання. Метафора кохання є функцією особистості, оскільки кохання є функцією особистості. Про це свідчать дослідження Б.С.Мейлах, зазначаючи, що кохання є функцією особистості, оскільки кохання є функцією особистості. На це вказує подібність між

індивід, що здійснює мовленнєвий акт, потрапляє у коло аналізу найактуальніших для сучасного мовознавства питань. Метою статті є спроба представлення метафори як образного відбитку фрагментів оточуючого реального та уявного світу у ментальному просторі індивіда як мовної особистості.

У контексті даного дослідження ми виходимо з того, що кожний індивід як мовна особистість має свою концептуальну картину світу. Ця картина не є однорідною, але складається з універсальних елементів, які залежать, перш за все, від лінгвокультурного світосприйняття особистості. З іншого боку, концептуальна картина світу індивіда корелює з інформацією, існування якої обумовлене суто специфічними характеристиками останнього, а саме його особистісними якостями, настроєм, станом здоров'я тощо. При цьому індивідуальні особливості сприйняття світу найбільш яскраво виявляються при поясненні людиною складних для інтерпретації концептів, експлікація суті яких викликає активний прояв творчого потенціалу. До таких концептів, зокрема, можна віднести концепт "кохання", підґрунтя якого людство намагалось пояснити протягом багатьох століть.

Зазвичай кохання розглядалось як одна з головних аксіологічних функцій особистості. На думку багатьох дослідників, саме кохання, що існує подвійно – як егоїзм та як альтруїзм, – формує ціннісний світ людини, вміщуючи суттєвий стрижень її життя. Кохання забезпечує повноту і змістовність буття, і, можливо, в ньому знаходиться межа становлення особистості, оскільки обов'язковою умовою існування людини як соціального індивіда є її здатність до самогрансценденції [4].

В межах проведеного нами дослідження ми спробували навести лінгвістичну модель концепту "кохання", виходячи з основних положень теорії концептуальної метафори. Відправним пунктом для нас слугували думки провідних вчених-когнітологів, зокрема твердження Дж.Лакоффа про те, що метафора пронизує все наше повсякденне життя та виявляється не тільки в мові, а й в мисленні та дії. Наша звичайна понятійна система, в рамках котрої ми мислимо й діємо, метафоричні за своєю суттю [6].

Аналогічні твердження зустрічаються і в багатьох сучасних роботах, де метафорі надається статус одного з невід'ємних елементів людського мислення. Так, В.Г.Гак зазначає, що метафора виникає в силу глибинних особливостей людського мислення. Інакше кажучи, метафора виникає не тому, що вона конче потрібна, а тому, що без неї неможливо обійтись: вона характерна для людського мислення та мови [3]. Про метафоричність людського мислення говорить також і Б.С.Мейлах, зазначаючи, що здатність до метафоризації коріниться у здатності пізнання зв'язку явищ дійсності в їх переплетіннях та протиріччях [8]. На важливість метафори як засобу усвідомити та створити подібність між дуже різними індивідами та класами об'єктів вказує

в своїх роботах Н.Д.Арутюнова [1]. Подібні положення розроблює і Р.Гіббс, підкреслюючи той факт, що людське пізнання в значній мірі формується різними переносними процесами. Індивіди в процесі спілкування не можуть не використовувати тропи, оскільки людина концептуалізує свій досвід за допомогою фігуративних схем (характерних для метафори, метонімії, іронії і т.ін.). З тієї ж причини слухачі, в свою чергу, не відчують особливих труднощів при дешифровці тропів [5, 215].

Зазначені ідеї ще раз підтверджують той факт, що мова й мислення як дві самостійні області залишаються тісно взаємопов'язаними. При цьому метафора, що існує в мові й мовленні, базується на концептуальній метафорі як результаті процесу, що розгортається на концептуальному рівні.

Традиційно концептуальна метафора визначається як перенос інформації з одної області знання (області-джерела – source domain), що зберігає знання про предмет, явище, об'єкт та використовується для позначення іншого предмета чи явища, в іншу область знання (область цілі – target domain), що зберігає інформацію про сутність, що позначається) [10]. Слід мати на увазі також, що концептуальна метафора – це явище, що формується не в мові, а в мисленні індивіда завдяки його здібності встановлювати аналогії між гетерогенними сутностями різної природи, в результаті чого людина концептуалізує одну ментальну сутність в термінах іншої [7]. Пояснимо зазначені положення на прикладі авторської концептуальної метафори “*Love is much like a wild rose, beautiful and calm, but willing to draw blood in its defense*” (Mark Overby), в якій ментальна сутність «кохання» (LOVE) концептуалізується індивідом крізь іншу ментальну сутність – «роза» (ROSE).

Коментуючи наведену метафору, звернемось до думки Е.Маккормак про те, що метафора є результатом когнітивного процесу, котрий зіставляє два чи більше референти, зазвичай не поєднаних між собою. Це спричиняє виникнення семантичної концептуальної аномалії, симптомом якої є певне емоційне напруження. Метафора, наголошує дослідник, формується на глибинному когнітивному рівні і вже після цього переходить на мовний рівень [op.cit.]. Виходячи з цього, ми пропонуємо наступну систему рівнів, що їх проходить процес формування згаданої вище авторської концептуальної метафори.

Спочатку, існуючи окремо одна від одної на *денотативному рівні*, дві різнопланові сутності вміщують певну об'єктивну інформацію, яку можна отримати в будь-якому тлумачному словнику:

ROSE (source domain) – the flower of any species of the genus *Rosa*, a scrub bearing it, mostly prickly, with white, yellow, pink, orange or red flowers, numerous stamens and carpels, achenes enclosed in the receptacle; typical genus of plant family of Rosaceae; scrub or bush with prickles or thorns on its stems and bearing colourful and usually sweet-smelling flower.

LOVE (target domain) – warm, kind feeling, deep fondness, sexual

passion, worship, strong love for the opposite sex.

Відфільтровуючи власної номінативності, що найбільш поняття, та залишає лише перехідні, таким чином

ROSE – a beautiful flower that uses the thorns, so it is unpredictable.

LOVE – a beautiful feeling that is unpredictable.

На останньому, якості однієї ментальності зовсім, якщо розглянути (LOVE) та «роза» (ROSE) індивіда, що їх відіє, ном, проходячи декілька етапів, рюється його концептуальна сутність *beautiful and calm, but willing to draw blood in its defense*.

Першопричиною більша частина життєвих ситуацій (таких як чужі потреби, недостатньо дискретні потреби, організовані, доступні орієнтири, об'єкти, саме ця необхідність в термінах явищ інших рівнів в концептуальних схемах

Це положення стосуються понятійних метафор, Так, наприклад, аналогія в якій абстрактне поняття конкретним поняттям є дуже багато висловлюється «кохання» (Love) являється тільки під час любові поняття «кохання» полягає в знаходженні основи.

Дж.Лакофф визначає онтологічне відповідність між поняттями «кохання» – закохани –

лює і
і мірі
тілку-
нцеп-
х для
) чер-
215].
слен-
ними.
нцеп-
кон-
енос
tain),
ється
(об-
, що
мета-
авдя-
гнос-
одну
ення
ike a
Mark
уалі-
E).
зкор-
трий
бою.
сим-
дос-
цьо-
опо-
ання
івні,
, яку
Rosa,
r red
acle;
es or
wer.
xual

passion, worship, strong liking, goodwill, devoted attachment to one of the opposite sex.

Відфільтровуючи певні ознаки вищезгаданих сутностей у процесі власної номінативної діяльності, індивід відбирає для себе лише ті з них, що найбільш повно, з його точки зору, розкривають кожне поняття, та залишає лише значущі для нього характеристики об'єктів, переходячи, таким чином, на інший, *сигніфікативний рівень*:

ROSE – a beautiful, calm flower at first sight, which can defend itself, using the thorns, so it should be treated carefully.

LOVE – a beautiful feeling, which may bring harmony, but may also hurt for it is unpredictable, so it should be treated carefully.

На останньому, *когнітивному рівні*, індивід екстраполює відібрані якості однієї ментальної сутності на іншу, зіставляючи, таким чином, зовсім, якщо розглядувати їх поверхово, різні поняття. Так «кохання» (LOVE) та «роза» (ROSE) стають тотожними, бо мають однакові (для індивіда, що їх відібрав на сигніфікативному рівні) якості. Таким чином, проходячи декілька рівнів у ментальному просторі автора, створюється його концептуальна метафора: *Love is much like a wild Rose, beautiful and calm, but willing to draw blood in its defense (Mark Overby)* [12].

Першопричиною творення концептуальної метафори є те, що більша частина життєвоважливих для людини та його діяльності концептів (таких як час, стан, емоції, ідеї та інш.) є абстрактними, або недостатньо дискретними чи структурованими, в результаті чого виникає необхідність використовувати для їх концептуалізації більш чітко організовані, доступні для сприйняття концепти (наприклад, просторові орієнтири, об'єкти). Дж.Лакофф у цьому зв'язку підкреслює, що саме ця необхідність осмислення та переживання явищ одного роду в термінах явищ іншого роду й призводить до розповсюдження метафори в концептуальних структурах мислення [10].

Це положення може бути проілюстроване великою кількістю понятійних метафор, представлених в багатьох висловах щоденної мови. Так, наприклад, аналізуючи концептуальну метафору *Love is Journey*, в якій абстрактне поняття «кохання» (*Love*) впорядковується більш конкретним поняттям (*Journey*), Дж.Лакофф, стверджує, що в англійців є дуже багато висловів, що базуються на концептуалізації поняття «кохання» (*Love*) як «подорожі» (*Journey*), і використовуються вони не тільки під час любовних балачок, а й при спробі серйозно пояснити поняття «кохання». Складність таких концептуалізацій, на його думку, полягає в знаходженні концептуальних акцентів, що лежать в їх основі.

Дж.Лакофф виділяє такі онтологічні акценти відповідності (sets of ontological correspondences) для сприйняття поняття «кохання» в термінах поняття «подорож»:

– закохані – це ті, хто вирушають у подорож разом, маючи одна-

кові життєві цілі, що можуть розглядатися як місто прибуття, що його треба дістатись;

– механізмом, що дозволяє закоханим разом дійти до сумісних цілей, виступають їх особистісні відносини (кохання);

– подорож ця не є легкою, оскільки існує значна кількість непередбачених обставин – своєрідних перехресть, де треба прийняти рішення щодо напрямку, куди рушити далі та чи продовжувати цю подорож разом [10].

Так поняття або відповідна діяльність впорядковується метафорично, що свідчить про те, що й мова впорядковується метафорично. Таким чином ми розглядаємо кохання так, як ми це робимо, саме тому, що маємо таке розуміння поняття «кохання» та діємо згідно з нашим осмисленням відповідних явищ [5].

Користуючись запропонованою Дж.Лакоффом ідеєю аналізу концептуалізації понять за допомогою певних принципів, можна проаналізувати й принципи творення інших концептуальних метафор. Прикладом, метафора «*Love – Music, that brings joy to the heart*» (an.au.) може базуватися на таких принципах:

– кохання та музика можуть спричинити появу різних емоцій;

– кохання та музика знаходяться в постійному розвитку та формуються з трьох головних частин: експозиція чи вступ, де показані й представлені маленькі ідеї, теми, фрагменти; розвиток, де ці крихіткі ідеї та мотиви ретельно вивчаються, поглиблюються, часто переходять від мажору (радість) до мінору (смуток) та навпаки, вони вдосконалюються та поєднуються у складні плетіння, поки, їм на зміну не прийде фінал – що є підсумком, втіленням повної, зрілої завершеності, котрої досягли крихітні ідеї в процесі розвитку [2].

Розглянемо також інший приклад творення концептуальної метафори: «*Love is Fire. But whether it is going to warm your heart or burn down your house, you can never tell*» (Joan Crawford). Тож ми можемо здогадуватись, що тут в основу концептуалізації покладено такі принципи:

– кохання та вогонь – певні реально існуючі сили;

– кохання та вогонь – дві сутності, що постійно асоціюються з теплом чи жаром;

– кохання та вогонь – непередбачені, ми ніколи не знаємо, чого чекати від ведення справ з такими сутностями.

Дослідники концептуальної метафори вказують на необхідність вивчення її емпіричних основ, котрі покладено в основу сприймання людиною предметів та явищ об'єктивної дійсності та її дій з цими предметами. В якості необхідних емпіричних основ концептуальної метафори виступає фізичний, соціальний або культурний досвід мовного співтовариства. Це положення ілюструється Дж.Лакоффом на прикладі так званих орієнтаційних метафор – тих випадків, коли ціла система

понять організується більшість подібних п

Іншим розповсюд пають за межі просто них об'єктів та речей термінах об'єктів та шого досвіду та трак вого типу. Якщо ми м метів та речей, ми м горії, класифікувати, і мислювати про них [просторової орієнта нашого досвіду, пов' тілом), є основою д тобто спроб трактува [op.cit.]. В результаті об'єкти, види діяльн та ідеї – як об'єкти [1

Слід приділити людина може осмисл інах іншого (наприк ності затемнює інш на одному аспекті (форичні поняття мо тах даного понятт метафорою (напри сутність так званого hiding) тих чи інши бути структуровані is a Journey»(an.a Storm»(an.au.), «Lov му, функція даних і ризувати концепт « цього концепту [6]. падку концепт «кох декількох метафорі рують сферу знань що приділяють ува що деякі області-д гось одного концеп ки різних концепт метафоричного пр висновку, що сист жуть стосуватися й

його
них
спе-
яти
цю
фо-
но,
му,
ним
он-
на-
ри-
же
р-
і й
си-
со-
со-
не
ті,
те-
рн
ло
кі
п-
го
ль
ія
т-
а-
о
ці
а

понять організується згідно з деякою іншою системою, при цьому більшість подібних понять пов'язано з просторовою орієнтацією [10].

Іншим розповсюдженим способом осмислення понять, що виступають за межі простої орієнтації, є досвід сприйняття людиною фізичних об'єктів та речей. За Дж.Лакоффом, осмислення нашого досвіду в термінах об'єктів та речей дозволяє нам виділити деякі частини нашого досвіду та трактувати їх як дискретні сутності або речі однакового типу. Якщо ми можемо уявити дані нашого досвіду у вигляді предметів та речей, ми можемо посилатися на них, поєднувати їх в категорії, класифікувати, визначати їх кількість, тим самим ми можемо розмислювати про них [6]. Подібно до того, як дані людського досвіду з просторової орієнтації породжують орієнтаційні метафори, так дані нашого досвіду, пов'язані з фізичними об'єктами (особливо з нашим тілом), є основою для неймовірної кількості онтологічних метафор, тобто спроб трактування дій, емоцій, подій, ідей як предметів та явищ [op.cit.]. В результаті події та дії метафорично концептуалізуються як об'єкти, види діяльності – як речовини, стан – як контейнери, емоції та ідеї – як об'єкти [11].

Слід приділити увагу й тому факту, що системність, завдяки якій людина може осмислювати конкретні аспекти одного поняття в термінах іншого (наприклад, кохання в термінах подорожі), по необхідності затемнює інші аспекти останнього. Дозволяючи зосередитись на одному аспекті (наприклад, на загальних цілях закоханих), метафоричні поняття можуть заважати сконцентруватися на інших аспектах даного поняття, несумісних з відповідною концептуальною метафорою (наприклад, на швидкоплинності). У цьому полягає сутність так званого «ефекту освітлення – затемнення» (highlighting – hiding) тих чи інших аспектів одного й того ж поняття, котрі можуть бути структуровані за допомогою різних метафор (наприклад, «*Love is a Journey*»(an.au.), «*Love is War*»(Henry Menken), «*Love is a Storm*»(an.au.), «*Love is the River of life*»(Henry Ward Beecher). При цьому функція даних метафор полягає не в тому, щоб сумісно охарактеризувати концепт «кохання», а в тому, щоб освітити окремі аспекти цього концепту [6]. Тож, концепт, що аналізується (в конкретному випадку концепт «кохання»), знаходиться, так би мовити, на перехресті декількох метафоричних систем, відповідні частини котрого структурують сферу знання, що стоїть за словом «кохання». Багато вчених, що приділяють увагу вивченню концептуальної метафори, вважають, що деякі області-джерела (source domain) не є специфічними для якогось одного концепта, а використовуються для структуризації цілої низки різних концептів. Так З.Ковечес, котрий всебічно вивчав шляхи метафоричного представлення поняття «дружба», наприклад, дійшов висновку, що системи метафор, що стосуються даного концепту, можуть стосуватися й інших абстрактних понять (таких як кохання, шлюб

та інше) [9]. Ця ідея спричинила думку вченого про те, що в майбутньому треба знайти відповідь на те, як різні метафоричні системи погоджуються між собою. Відповідь на це питання допоможе сформува-ти більш чітко уявлення про метафоричну структуру концептуальної системи людини в цілому [op.cit.].

Цікаво також зазначити, що вищезгаданий ефект освітлення – затемнення, що має місце при спробі концептуалізації понять, найбільш яскраво виявляється при створенні нових, оригінальних метафор, котрі зазвичай не використовуються в нашій буденній концептуальній системі та являють собою випадки оригінального осмислення того чи іншого явища. Такі метафори мають назву *ідіосинкретичних* або *маргінальних* метафор [10]. Ці метафори завжди є фрагментом особливого бачення індивідом цього світу, пріоритет цінностей якого відрізняється від головних концептуальних метафор своєрідністю та неповторністю, а також визначається субкультурою, в котрій живе індивід, його особистими оцінками та також іншими факторами [6]. Оригінальні метафори сприяють нестандартному осмисленню людського досвіду, освітлюючи аспекти поняття, що були затемнені для сприйняття [10].

Наприклад, можна вважати оригінальними такі метафори, що відносяться до концепту «кохання», як: «*Love – standing on wet cement, the longer you stay, the harder it is to leave, and after a while you can't go without leaving your shoes*»(an.au.); «*Love is a canvas furnished by Nature and embroidered by imagination*»(Voltaire); «*Love is a gross exaggeration of the difference between one person and everybody else*» (an.au.).

Таким чином, розглянувши наведені вище приклади концептуальних метафор, що експлікують поняття “кохання” у системі сучасних англомовних номінацій, можна зробити загальний висновок про те, що такі метафори є образними відбитками фрагментів оточуючого реального та уявного світу у ментальному просторі індивіда як мовної особистості. При цьому вони сприяють більш детальній характеристиці концепту, що розглядається, і в сукупності наводять досить всебічну панораму сприйняття людиною того чи іншого поняття у контексті притаманної їй загальної концептуальної картини світу.

Література

1. Арутюнова Н.Д. Метафора и дискурс // Теория метафоры. - М., 1990. — С. 5—32.
2. Бах Р. Мост через вечность. — М., 1999.
3. Гак В.Г. Метафора: универсальное и специфическое // Метафора в языке и тексте. — М., 1988. — С. 11—26.
4. Каноненко Т.В. Екзистенціальний вибір і любов як аксіологічні функції особистості.: Автореф... дис. канд. філос. наук: 09.00.04 / Харківський національний ун-т ім.В.Н.Каразіна. — Х., 2000.
5. Колесник Д.М. Концептуальний простір авторської метафори у творчості А.Мердок: Дис. ... к-та філолог. наук: 10.02.04. — Київ, 1996.
6. Лакофф Д., Джонсон М. Метафоры, которыми мы

живём // Теория метафоры. — М., 1990. — С. 358—387. 8. Мейл 1958. 9. Kovecses Z. // Cognitive linguistics. The Contemporary Cambridge, 1993. — We Live by. — Chicago // http:// www. yahoo

The article dwells on the concept of “LOVE”. The concept is treated as an integrative component who is treated as a cognitive mechanism well as the basic principle in the paper.

УДК [811.161.2:811.161.2]

І. В. Гринцова

**ФУНКЦІОНУВАННЯ
СЕМАНТИЧНОСТІ
ТА ПОЛЬСЬКІ
(на прикладі пр**

Стираючись на Гумбольта та при торрозмірковує про турі польської та а аналізу слів, що поз.

Дана розвідка є дослідження становлення пі польській мовах”. “Структурно-семантичних категорій”

Методологічні спадщина визначена. Почасті скористався проф. А.С.Земляничника

Матеріалом рин одягу, взуття, мовних слів [6; 7].

живём // Теория метафоры. — М., 1990. — С. 387—416. 7. Маккормак Э. Когнитивная теория метафоры // Теория метафоры. — М., 1990. — С. 358—387. 8. Мейлах Б.С. Вопросы литературы и эстетики. — Л., 1958. 9. Kovecses Z. American FRIENDSHIP and the Scope of Metaphor // Cognitive linguistics. — 1995. — Vol. 4—6. — P. 315—346. 10. Lakoff G. The Contemporary Theory of Metaphor // Metaphor and Thought. — Cambridge, 1993. — P. 202—252. 11. Lakoff G., Johnson M. Metaphors We Live by. — Chicago, 1985. 12. Enduring Wisdom quotations collection // [http:// www. yahoo.com](http://www.yahoo.com).

The article dwells on the cognitive background of the concept of “LOVE”. The concept under study is viewed in respect to its being the integrative component of the general conceptual space of the individual who is treated as a language personality. Conceptual metaphor as the cognitive mechanism underlying the language nominations of “LOVE” as well as the basic principles of its formation are also the target of investigation in the paper.

УДК [811.161.2:811.162.1]’373.4

І. В. Грицанова

ФУНКЦІОНУВАННЯ АНГЛІЦИЗМІВ У ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІЙ ПІДСИСТЕМІ УКРАЇНСЬКОЇ ТА ПОЛЬСЬКОЇ МОВ
(на прикладі предметно-тематичної групи “Одяг. Взуття”)

Спираючись на лінгвістичну теоретичну спадщину Вільгельма фон Гумбольта та принципи лінгвістичного детермінізму А.С.Зеленька, автор розмірковує про причини входження та існування англіцизмів у структурі польської та англійської мов. Дане дослідження робиться на основі аналізу слів, що позначають частини та предмети одягу, взуття.

Дана розвідка є частиною дисертаційного дослідження “Типологія становлення підмакроструктури назв одягу в українській мові та польській мовах”. Остання виконується у системі кафедральної теми “Структурно-семантичне дослідження лексичних одиниць та граматичних категорій”.

Методологічною основою є лінгвістична загальнотеоретична спадщина визначного німецького вченого Вільгельма фон Гумбольта. Почасті скористаємося окремими положеннями наукового керівника проф. А.С.Зеленька [1].

Матеріалом роботи є лексеми на позначення предметів та частин одягу, взуття, узяті з польського та українського словників іншомовних слів [6; 7].